

LÁSZLÓFFY CSABA

Együgyű dal

(no meg:)

Ha rám figyelsz

„Költő vagyok és...

akkor se”
(Radnóti)

Tűnő lélegzet, tűnő fiatalság, tűnő tarkó (a test börtönéről szövegelni fennkölt közhely). Ne fecsegi, ne nyavalyog; szólj inkább undorodva: fordulj el tőlem, *félelmetes angyal!* Se emlék, se varázslat – csak a tiltás! Amit megtanultál, minden szétesett. Dehogyan csak az április? – megőrültek az összes hónapok, fülsüketítőn kondul már a virágének is a lélek vörhenyes burka alatt; s a férfikor észrevétlenül halálba fordul, amióta tudja, mit jelent másnak is e szívtájék: hazugságtól fulladozó hazát, hol máglyarakásként épül köréd az óvatos gyanú, olyankor is, midőn – költő, nem költ/Ő/ – az ember maga sem hiszi.

2007

A megkísértés ellenszele

„gondolj a dicsőségre, Tamás, a halál előtt”
(T. S. Eliot)

Delejező hársak, delejező magasság
ki gondolta volna hogy mire a test
kiürül a szavakkal is ugyanúgy lesz?

túl gyorsan bekövetkezik minden
ez az év is (mi jut eszedbe róla:
a növe hold vagy az áradások?)

telítettség és összezsugorodás –
vágynak helyett ami elrendeltetett
a hit esélye! – amikor az *Ítélet*
mögött nincs egyéb mint az örök
Hiány a nagy-nagy üresség

a nyelv vajon csak segédeszköz
a dermedtségben a sötétségben(?)
s úgyszintén rengető (remegtető)
ritmusa lesz a rombolásnak – midőn
minden vértanúság vagy vérveszteség
utópia már és aminek mindenképpen
jönnie kell jobb hogyha szemből jön

különben elviselhetetlen a mályva-
megbánásba-merülés a tagadásá
torzuló önkívület a sárga fővényen
s az a nyomasztó tekintet a tarkón

2007. november 27.

Tél eleji ádáz sötétség

Nem sok van már odáig, hogy: mindenki
ártatlan, mindenki gyanús most.
Elhúznak a darvak (Közel-Keleten jenki
túszok) –
szépeplékek delizsánsza is rég elhúzott.

Alkimisták és terroristák keresik
bizonytalan gyökereik
a térben.
Walesi herceggé válni (vagy csak válni
– ugyan!) ma már nem érdem.

Ormóttan hazugságok ónlábaival
sétál a mindig tündéri világ.
„Költők által...”? (költők nélküli jaj) –
ha a halottas ének is *Vivát!*

2007. november 10.

Levél – a befogadó agyról

A túláradó panasz kegyetlen volt. („Az ajtó tárva, senkit sem látok.”)

Kegyetlen akkor is, ha fájdalom? Kinek a bűne lehet a befogadó agy – szívről már rég nem beszélünk! – elégedettség-érzetét zavaró hangnál becsebb? A kegyes együtt-érzést vagy elmarasztalást kiváltó hangulatnál?

A tettestől való irtózat után netalán a bírótól viszolyogsz (?) ... Örültség! (Vagy intő jel.)
A kiválasztódás útjain az Úristen is nehezen igazodik el (ami igaz: igaz; van úgy, hogy a felmentő ítélet is elviselhetőbb, mint a közöny). –

Ugyan milyen technikai készülékben derenghet föl a lehetőség, ami bennünk kihuny? A kiszolgáltatott kicsi állatnak sokszor még az árnyéka is vonít; és hát ott van a kollektív árnyék – mint háló tart fogva; máskor lehúz. Lehet-e érv még, ami mondjuk hiányzik a ködbe vesző tájból? (A köd különben nem mindenre elfogadható magyarázat).

Az ajtó tárva. Visszafordulhatsz; s én magam is visszavonhatok bármit. De az egésznek csak akkor van értelme, ha felszabadít.

2007. július 3.

Egy, kettő, meg azután

*„A költők nem felejtnek.”
(Quasimodo)*

1.
A felejtés. Mint amikor alámerültél, s porcelánmerv koponyádat körül fogja valami hideg iszaphoz hasonló – akár a keresztesháborúk végtelen magánya, értelmetlen kínjai, a sivatagi növényzetnél jobban megalázott test rostjait

kikezdő iszony –, s te rájössz, hogy sehol a mélység, hiába is keresed. Van benne egy adag kegyetlenség: midőn már megrendülni sem lehet!

Olyankor (ilyenkor) már a jövőnek sincs tétje, mihelyt csak úgy(?) – min múltott, kin múltott! – elszakítottad a történések fonalát.

2.

A felejtés. Mindegy, melyik parcella, a platánok árnyékában vagy csupaszon izzó ég alatt, mindegy, ha az élet köddel elkeveredve már csak füstölög. S hiába nyitsz ablakot, ajtót: senki; a szellemjárás is elmarad. A dolgok kezdetét megkérdőjelező, megtagadó buta és üres éjszakák során mind erőltetheted agyad, a szellem letette a fegyvert(!); legelidegenítőbb állapot, amilyet az ellenség sem mérhet rád soha.

2007. augusztus 6.

Kiért, ki mellett?

*„Jaj annak, aki nem remél,
s jaj annak, aki még remél!”
(Szabó Lőrinc)*

1.

A zöld és jámbor Ithaka! Odüsszeusz csodaváró hite (lehet-e zöld a bánat, vagy csak enyhébb, bongást elűző derűs nosztalgia árnyalatai a terhes árnyak? A zengő kamaszkor szertelenségeit elnémító süket magányban van-e képtelenebb, mint a nosztalgia? – a hit, hogy a magadba fojtott titkok ereje még összeköthet valamivel, most, midőn sehol egy ösvény – elfojt, elapadt, kiszáradt, ami volt; leüledett ítéletidőn jársz, lebegsz (?); kihúlt, repedezett sár, mint fáradt kéz, s csak meddő terméketlen, árterület: hasztalan epekedésé. Még mi jöhet?

*

Vízum nélküli senki-övezet.
Jaj, ha már *nincs kiért s ki mellett*.
(A Testamentum is mihaszna felleg,
üres póz.) A görnyesztő csódtömeg
után ki, ki elszánt, a semminek is
nekivág – torkodra forrt nemezis
tűszúrásai (ha kiköhöghetnéd
a tobzódó nyarak tűzerejét!)
Ártéri hordalék s hamu a lét –
sivatagod mire emlékeztet még?
Hízélgés-bántás, agyba-főbe
verés helyett steril hazugságvégzet –
(már csak egy elkopott husángtól vérzek,
én, világvégi dőre?)

2.

Lehetetlen ábrándban aki hisz,
visszafojtott visszhanggá lesz az is.
S ha tűzhalálba rohant, mennyit ért (?) –
elpazarolta korán a hitét.
Az ész nyugalma – éltes úrinő
unott fejtegetése, érvelő
hangja, óvatosan duruzsoló
intése („Úgyis elolvad a hó;
nincs olyan gyermekien tiszta, bősz
akarat, ősvarázslat (eszélős),
mely meggátolhatná az olvadást!”) –
Fájlalni fogsz minden fogyatkozást.
Bármít sugall ösztönöd – valahol
a természet is vétkes: pazarol.

*

Az egyetértés: ámitás csupán.
Sóvárogni a másik nem után;
erő? furfang? (mily megközelítés lesz?),
félként kell hozzáférni az *egész*hez.
A végtelen hiánya zárlatot
teremt: kiböjtölni vasárnapot! –
a feltámadás reménye míg éltet,
megosztani párnán, kövön a féltett
titkot, szerelmet: hatalmi gyönyör!
Valóban hatalmas téveszme tör
fel félszegen a félsz tudattalan
örvényéből. Minden társ társtalan;
a legegészségesebb szív lehet,
hogy büntudathiányban szenvedett.

Izsák, 2008.